

týkajícímu se uvedených dávek rozhoduje s konečnou platností instance nadřízená úřadu, který dávku vyměřil. Rovněž vlád. nař. čís. 191/1932 Sb., vydané k provádění svrchu cit. zákona, stanoví v čl. X., že stížnosti proti vyměření dávky lze podati u úřadu, který vydal výměr nebo rozhodnutí o dávce, a že, vyměří-li dávku ústřední úřad, možno podati proti dávce rozklad u vyměřovacího úřadu.

Z ustanovení těch plyne, že opravný prostředek proti výměru úřadu I. stolice dávku za úřední úkony předpisujícím není vyloučen, a že tedy výměr ten podléhá přezkoumání v další cestě instanční. Opak nelze dovoditi z předpisu § 5 zák. čís. 53/1925 Sb., podle něhož dávky stanovené pevnou sazbou se zpravidla písemně nevyměřují, úřad však je povinen vydati písemný výměr, žádá-li za to strana, neboť z uvedeného předpisu plyne pouze tolik, že jest dáno do vůle strany, zda chce si vymoci písemný výměr, který arci pak podléhá dalšímu opravnému prostředku. Naprosto však nelze z předpisu toho dovozovati, že by strana neměla obrany proti písemnému výměru, jímž vyměřuje se dávka na základě nějaké pevné sazby. Poučil-li proto politický úřad I. stolice v naříkaném rozhodnutí stěžovatele, že proti výměru, jímž dávku na základě pevně stanovených sazeb předepsal, není dalšího odvolání, je toto jeho poučení právně mylné a tudíž vadné, neboť ve skutečnosti byl proti výměru tomu přípustný další opravný prostředek po rozumu § 7 svrchu cit. zákona čís. 53/1925 Sb.

(Nález z 5. listopadu 1937, č. 1989/35-5.)

Není vadou řízení, bylo-li, kromě případu, že ve věci samé bylo třeba konati nová šetření, vydáno rozhodnutí podle § 89, odst. 1. spr. ř., vl. n. č. 8/28 Sb., kterým se obnova povoluje nebo nařizuje, současně s novým rozhodnutím ve věci samé.

Podle ustanovení § 88, odst. 3. spr. ř. lze rozhodnutí, jímž se povoluje nebo nařizuje obnova řízení, bráti v odpor až v odvolání proti rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno v obnoveném řízení. Jestliže tedy úřad s vydáním rozhodnutí ve věci nemusí čekati na uplynutí odvolací lhůty, resp. na instanční přezkoumání obnovovacího rozhodnutí, pak byla by překážkou sloučení obou rozhodnutí v rozhodnutí jediné ta okolnost, kdyby podle povahy konkrétního případu bylo třeba ve věci samé konati nějaká nová šetření. Pokud potřeba takového nového šetření není úřadem shledána, není zásadní překážky, aby současně s rozhodnutím, kterým byla povolena obnova, bylo vydáno také nové rozhodnutí ve věci samé.

(Nález ze dne 18. listopadu 1937, č. 4439/35-5.)

Zahlazení odsouzení podle zák. č. 111/1928 Sb. se nedotýká odsouzením vyvolané ztráty výhod, jež spočívají na zvláštním ustanovovacím správním aktu.

Podle § 5 zák. č. 111/1928 Sb. pokládá se odsouzený, je-li odsouzení zahlazeno, nadále za osobu soudně bezúhonnou (pokud

tomu nepřekáží jiné ještě nezahlazené odsouzení), odsouzený je zproštěn povinnosti vyjeviti odsouzení na dotaz před soudem nebo před jiným úřadem. Práva třetích osob, jež se zakládají na odsouzení, zůstávají nedotčena. Předpis § 6 stanoví, že, je-li odsouzení zahlazeno, nutno to poznamenati v trestním spise, na trestním listě úřadu rejstříku trestů, v záznamech správních úřadů a ve všech jiných záznamech, které se vedou o odsouzení. Zahlazené odsouzení nesmí býti pojato do výpisu z rejstříku trestů, zpráv podávaných úřadem rejstříku trestů, nebo do vysvědčení bezúhonnosti, ani jakýmkoli jiným způsobem v nich vyznačeno. To jsou všechny důsledky, které zákon k zahlazení odsouzení pojí. Je sice pravda, že v důsledku zahlazení odsouzení nabývá odsouzený v případech, ve kterých zákon s odsouzením pojí určitou nezpůsobilost k nabytí veřejného úřadu [na př. § 26, lit. d) trest. zákona a § 2, č. 3 služ. pragm. č. 14/1915 ř. z.], zase způsobilosti, aby dosáhl místa ve veřejné službě, ježto nadále se pokládá za osobu soudně bezúhonnou a žádný úřad nesmí o onom odsouzení podati zprávu, ale ze žádného důsledku, které zákon č. 111/1928 Sb. v §§ 5 a 6 uvádí, nelze dovoditi, že by zahlazením nabýval odsouzený ipsa lege dřívějšího služebního místa, jehož rozsudkem pozbyl, nebo právního nároku na nové propůjčení dřívějšího služebního místa se všemi důsledky tohoto dřívějšího služebního poměru. Důsledek takový musil by, měl-li by nastati, v zákoně býti uveden. Tomu však tak v zákoně č. 111/1928 Sb. není. Naopak ztráta služebního místa a spojené s tím pozbytí aktivních nebo zaopatřovacích požitků zůstávají i po zahlazení odsouzení v platnosti, neboť účelem zákona č. 111/1928 Sb. je jen, aby polepšený odsouzenec byl způsobilý nabytí zachovalosti potřebné k získání existenčních podmínek pro budoucnost, nikoli však ztracených výhod, které spočívají na zvláštním ustanovovacím správním aktu.

(Nález z 19. listopadu 1937, č. 15.420/37.)

Pro trestní řízení správní ve věcech týkajících se dopravy podle § 1 zák. č. 198/1932 Sb. platí odvolací lhůta čtrnáctidenní podle § 148 živn. řádu.

Stěžovatel byl odsouzen pro přestupek § 17 zákona z 23. prosince 1932, č. 198 Sb. Podle § 19 tohoto zákona platí pro dopravu uvedenou v § 1, tedy i pro dopravu nákladů provozovanou stěžovatelem, pokud tento zákon nestanoví nic jiného, ustanovení živn. řádu a předpisy jej měnící nebo doplňující. Platí tedy také ustanovení § 148 živn. řádu, podle něhož v trestních věcech musejí býti rekursy podány během 14 dnů po intimaci u živnostenského úřadu I. stolice. Podle toho platí pro trestní řízení ve věcech týkajících se dopravy podle § 1 zákona č. 198/1932 Sb. odvolací lhůta 14denní.

(Nález z 20. listopadu 1937, č. 1358/35-3.)